

Bratři a sestry,

kdysi jsme s rodinou trávili dovolenou na Šumavě a slézali hory na česko – rakousko – bavorském pomezí. Trochu jsme ale jeden den přecenili svoje síly a zjistili, že trasa, kterou jsme chtěli ujít, byla příliš dlouhá a pravděpodobně se do setmění nestihneme vrátit. Co jsme ale podcenili úplně, bylo to, že jsme si s sebou nevzali dost jídla a pití. Navíc nám bylo jasné, že pěšky už nestihneme ani otevřenou restauraci. Kdybychom měli alespoň dost vody a kousek suchého chleba, bylo by to jiné. Naštěstí tam parkovali nějakí lidé, kteří nás ochotně pár kilometrů svezli.

Asi nás ani nenapadne, že bychom mohli mít nedostatek chleba a vody, nejzákladnějších životních potřeb. Že jsou ve světě miliony hladovějících lidí, to přitom všichni dobře víme. Ale tak nějak víc si to člověk uvědomí, když se to najednou alespoň chvíli týká jeho samotného.

Chléb a voda znamenají život. A není třeba připomínat, že ta dvě slova dávno už nechápeme doslovně, ale jsou spíše symbolem pro naše potřeby, které nás udržují naživu. A že ty mnohé potřeby, které se nám nabízejí na přesyceném trhu ani ve skutečnosti už potřebami nejsou. Představují nadbytek. A naše jediná starost přitom je, kolik má ten který jogurt éček a jestli neobsahuje mnoho tuku. A taky jestli je lepší nakupovat v Lidlu nebo u farmářů. Anebo jestli je zdravější ta či ona balená voda a jestli není nakonec nejlepší ta, která nám teče z kohoutku.

Někdo miluje kulinářské umění, jiný jí jenom proto, že musí. V obou případech ale se vrátí hlad. A jak to jedna naše známá vyjádřila: Pořád musíš do sebe něco tlačit ...

Hlad a žízeň má ale taky ještě jinou podobu. Jsou i jiné příjemné věci na světě, nejen jídlo a pití. Hladem a žízni trpí i lidé, kterým na první pohled nic nechybí. Mají dobré zaměstnání, pěknou rodinu, vydařené děti. Jsou zdraví a úspěšní. Mají dobré jméno ve společnosti, bydlí na dobré adrese. Ale to nakonec není podstatné, mohou bydlet klidně na sídlišti, do práce chodit do nejbližší prodejny potravin a jezdit ve starším autě. Týdenní rytmus mají bez větší změny, v sobotu pak na chalupu nebo alespoň na zahrádku.

Ale pak se najednou dostaví pocit - co z toho života vlastně mám ? Aby bylo proč žít, chce to něco jiného, nějaké zpestření, nějaký adrenalin. Nevšední zážitky. Nebo dokonce - místo té mojí co mám doma nějakou mladou a štíhlou. Už mi nestačí, co mám, život je krátký a chci si ho přece užít....

Jenže je tu stejně jeden problém. A sice ten, že to časem přestane fungovat. Ono to brzy nebude nové. Pocit nového a nepoznaného se časem kamsi vytratí. A proto je třeba se zase vydat za něčím dalším, co tu ještě nebylo. A rozjet to všechno opět znova od začátku. Ten hlad a ta žízeň se dostavuje znovu. A je to hlad a žízeň, které jsou stále palčivější, hlad a žízeň, které nelze uspokojit. Znovu a znovu se objevují. Je to jako louže na vyprahlou zemi, kterou ta země vcucne a za chvíli je opět stejné sucho.

Právě tohle je ovšem projev toho, že něco není v pořádku. Že životu cosi podstatného chybí. Na první pohled to ani třeba není poznat, ale ve skutečnosti je zde obrovská černá díra, která se neustále zvětšuje. Kdybych dosáhl kdovíčeho, kdybych si život kdovíjak zpestřil, kdybych si kdovíčeho užil, ať už s ohledem na ostatní nebo bez nich, stejně tu zůstane věčný hlad a věčná žízeň.

Není to nic nového. Bylo tomu tak vždycky, i v Ježíšově době, jen to mělo jinou podobu. Šestá kapitola Janova evangelia začíná příběhem o nasycení pětitisícového zástupu. A v souvislosti s tím zaznělo i velmi důležité slovo: *Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm, zůstávající pro život věčný.*

Je toho mnoho, oč člověk může dnes usilovat. A je mnoho věcí, které mít může i bez velkého snažení. Nabízí se nám to na všech stranách, vlastně všude kam se podíváme a informuje nás o tom reklama. To a to si lze koupit, tu a tu pojistku uzavřít. Tam získat bankovní půjčku. Když na tyto nabídky kývneme, prý to s kvalitou našeho života půjde už jenom nahoru. Stačí jen natáhnout ruku, nebo podepsat. Ona naléhavá otázka ale dál zůstává: Je někde pokrm a nápoj, který skutečně nasytí a napojí, a nejen na malou chvíli a na přechodnou dobu ? Má někdo někde pokrm a nápoj, který nepomijí? Může ho člověku někdo nabídnout ? Má někdo pokrm, který nasytí jednou provždy a zároveň když ho získáme, nebudeme platit úroky jak mourovatí ?

Milí bratři a milé sestry, jistě je nám jasné, že odpověď na tuto otázku těsně souvisí s Ježíšem Kristem. To on sám sytil velké zástupy. To k němu si přicházeli lidé pro sílu na další životní cestu. To on nehleděl na sebe, na svůj vlastní zisk a prospěch a nabídl nám dokonce sám sebe. Sám se za nás obětoval a vstal z mrtvých. To díky němu smíme žít v novotě svého života. To k němu se smíme přimknout svou vírou a nadějí. K němu také přicházejí zástupy lidí hladových a žíznivých. A najednou vychází postupně najevo, že oni touží taky po jiném pokrmu a nápoji. Oni tuší, oni ví, že ten pravý pokrm najdou jedině u něho. Žádají po něm chléb z nebe. Touží po pokrmu, který je z docela jiného zdroje. Touží po pokrmu, který není z tohoto světa. Touží jíst chléb z nebe tak jako kdysi jejich otcové na poušti. Oni prožili, oni ví, oni tuší, že být nasyceni chlebem, který je k mání ve světě, nestačí. Ano, on je potřebný k pozemskému životu, ba je nezbytný, tak jako musí i pít. Ale není to všechno. Člověk musí přijímat potravu denně. Život bez jídla a pití není možný. Ale oni ví, že to nestačí. Oni touží po chlebu, který sytí nejen pro tuto časnost, ale pro věčnost. Člověk potřebuje chléb. To víme my všichni, kdo žijeme na zemi – a vědí to i v nebi.

„Pane, dávej nám ten chléb stále!“ Dávej nám pravý chléb z nebe, dávej nám Boží chléb, který dává život světu ! To je jejich hlad, to je jejich žízeň, to je jejich touha. A slyšme Ježíšovu odpověď: „ *Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.* “ Ptáte se po pravém chlebu, který vás nasytí nejen pro váš pozemský život, ale pro věčnost ? Ptáte se po chlebu, po kterém nebudete hladovět? Ptáte se po chlebu, který vás nasytí tak, že už nebudete muset hledat žádné nové a nevšední hodnoty a zážitky? Tím chlebem jsem já. Tak to pověděl Ježíš. Ježíš je chlebem, po kterém už nikdo nebude hladovět. A kdo k němu přichází a v něho věří, už nebude nikdy žíznit. Mojžíš na poušti kdysi ten Boží chléb jen zprostředkoval. Ježíš je tím chlebem sám. Kdo v něho věří, kdo se jím dal sám nalézt, ten našel pravý pokrm a nápoj pro svůj život. Ten získává život pravý, skutečný, věčný. A získává jej zadarmo, gratis, z milosti, bez nutnosti splácet úroky. Chce – li kdo být živ na této zemi, musí minimálně jíst a pít. A dokonce není ani nic špatného na tom užívat si života. Ale chce – li kdo získat život věčný, musí jej přijmout s Kristem, musí k němu. K tomu, který řekl: Já jsem chléb života. Kdo s ním spojí svůj život pozemský, ten získá život, který bude bez konce. Život v jeho království a v Boží blízkosti. U něj se mohou žíznící skutečně napojit, hladoví nasytit, obtížení břemeny v něm najdou odpočinutí, toužící po lásce ji naleznou. U něj najdou pravý život trpící, pronásledovaní, ti kdo žijí v hmotné nouzi a musí denně těžce zápasit o základní životní potřeby pro sebe a pro své děti.

Kdo chce svůj život pevně zbudovat, ten najde u Ježíše pevný základ, pevný jako skála. Bloudící v temnotě uvidí světlo, poutníci unavení dlouhou cestou dojdou do cíle a najdou svůj domov. Většina z vás tady možná namítne: Ale vždyť my tohle přece dobře víme! Pravidelně o tom slyšíme. Zní to z kazatelen. Pravidelně to prožíváme při večeři Páně. A s chlebem přijímáme i víno. Jeho tělo a krev. Nebudete – li jíst mé tělo a pít mou krev, nebudete mít v sobě život, praví Pán. Není to pro nás nic nového. Takové kázání by měli slyšet spíše ti venku ! Ale ono jistě je dobré slyšet občas to úplně základní, na čem stojíme. Na Ježíši Kristu. Na tom, který je pokrmem věčným a nepomíjejícím, protože nám věčnost svým dílem spásy vybojoval a vydobyl. A znovu si připomeňme tu starou obehnanou ale tolik potřebnou písničku: Ten chléb z nebe jsme posláni nabízet druhým. Přece si nemůžeme nechat jen pro sebe chléb života, který sytí pro věčnost! Tady máme rezervy a dobře to víme. Když je nějaká sbírka na potřebné, postižené, zaplavené, pro uprchlíky či jiné, bývá potěšující, kolik peněz jsme schopni shromáždit. Ale když máme vydat svědectví o Kristu slovem, jsme často spíše zakřiknutí a bezradní. Začněme třeba sami u sebe tak, že oslovíme někoho, kdo je nám osobně blízký a koho máme rádi – a proto nám na něm záleží. Vždyť přece nabízíme to největší dobro, které je gratis a pouhou milostí - sola gratia. Amen.

Modlitba: Pane Bože, ty nám dáváš chléb z darů naší země, který sytí a posiluje naše tělo. A dáváš i tem věčný chléb ve svém Synu. Obojího je nám potřeba a za oba ti děkujeme. Prosíme uť nás hospodařit s chlebem časným a vezdejším a mluv k nám stále znovu Slovo života, které napřimuje naše duše i srdce a vede nás ke Kristu, chlebu života věčného. Amen.